

детето се затичвали към една блестяща стъклена кж-щица, цѣлата окичена съ звезди. Тя свирѣла като музикална кутийка и, щомъ децата приближавали до нея, започвала да танцува на четири колелета. Децата сжщо танцували около нея най-живото и весело хоро. Нейнитѣ чудни пѣсни се връзвали въ паметъта на детето. На утрото Зорницата се показвала и пращала всички малки звезди да спятъ. А детето пакъ по сжщия пжтъ се връщало на земята, но пѣснитѣ на малката звездна кжщичка звѣнтѣли въ ушитѣ му. Деньтъ минавалъ пакъ тжженъ и самотенъ, но веднажъ детето си направило свирка и почнало да свири пѣснитѣ, които слушало всѣка нощъ при звездитѣ. Хората го слушали и се чудѣли, какъ е научило то тѣзи неземни пѣсни. И, като не могли да откриятъ, казвали си: „Това дете е чудо, това дете е съ Божи даръ!“

Илина Петрова

КОЛЕДНА ПѢСЕНЬ

Растло дрѣвце и листило,
по Игнажденъ родъ родило:
млади вейки позлатени,
зрѣли ябълки червени.

— Що си расло въвъ градина,
между бисеръ и коприна,
тъй високо и клонато
съ чудни ябълки отъ злато?

— Ой те, птичко сребро-пера,
азъ листихъ и цѣвнахъ вчера,
Божа майка ме допрати,
съ тия дарове богати.

Нали тази нощъ е свята? —
Богъ ще слѣзе на земята.

Затова съмъ листъ листило,
по Игнажденъ родъ родило:
млади вейки позлатени,
зрѣли ябълки червени,
та да има за овчари,
че сж Божи коледари.

Всѣка кжща, като лани,
да е пълна съ армагани.
Да раздамъ на вси дечица,
и на Янка кубавица.

И. Стубель